

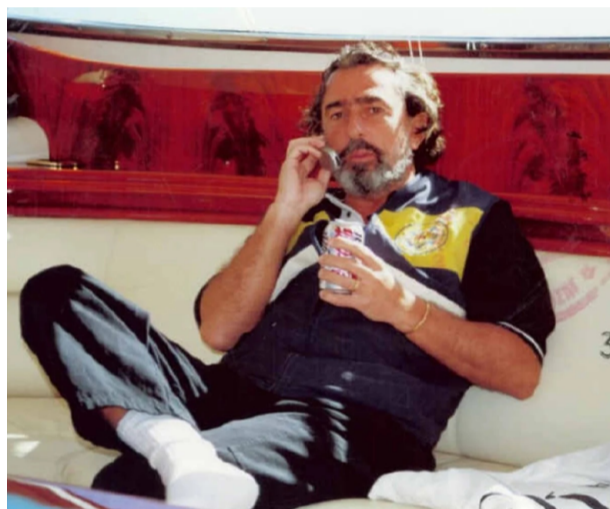
K·MEO

AGRESSIU VALENCIÀ CONTRA FI ESTILISTA MESETARI

Camps intenta agredir a Correa

En directe des dels vestuaris del Palau de Justícia... Estem esperant la sortida de Correa, ex assessor dels millors corruptes espanyols del dur combat amb Camps, ex President de la Generalitat valenciana. Combat brut, embullat i marmanyer amb cops baixos, molt baixos i puntades de peu altes, massa altes.

En els primers compassos el coliseu ja

presentia que malgrat l'aparent distància que mantenien els dos lluitadors, al final es decantarien per xocs frontals i bruts. La tensió anava augmentat i el públic en prou feines podia contenir l'emoció. L'àrbitre intervenia cada vegada més separant als dos púgils però les agafades i cops de cap a les celles rivals es repetien.

En el penúltim assalt, Correa ha llençat a la lona a Camps quan l'ha acusat de participar d'actes de corrupció. Camps ha necessitat el compte de protecció per refer-se, però la resta de l'assalt la passat contra les cordes. Amb quin dret acusaven a un corrupte de corrupte?

Fins aleshores el combat estava igualat però el cop de Correa ha resultat decisiu. El darrer assalt no ha tingut història. Camps estava grogui i donava més cops

de puny que el rival. Al final, entre insults dels dos combatents que ni s'han saludat s'ha donat per guanyador als punts a Correa.

Tots hem vist que la decisió no havia agradat a Camps que seguia escopint contra el racó de Correa mentre aquest es pentinava. Just baixar del ring, a les portes del túnel que porta a vestuaris, Camps s'ha llençat com una fera sobre el fi estilista mesetari i li ha mossegat una orella i un rinxol de pèl engominat. Correa ha entrat sagnant a la infermeria.

La millor notícia és que al club al que pertanyen els ha agradat tan el cop de Correa com la resposta de Camps i probablement els donaran més combats.

Corresponsal especial.

GARSA PROSTÀTICA

ODA A ITÀLIA

Saviano processat per vincular Salvini a la "mala vita"

Només els noms ja relaxen. No son González contra Rodríguez. Son Saviano i Salvini. Refinat. Saviano és periodista, Salvini polític dretà. Poètic (aquí cap periodista s'enfronta a un polític). Saviano acusa a Salvini de participar, col·laborar, etc etc amb la màfia, però no escriu la paraula màfia, diu "la mala vita". Delicat. Tota la Itàlia és un bocí de poema. Des de Pompeia fins a Sicília en dia de purga entre bandes. Del Pont Vell al Vaticà en dia d'orgia cardenalícia.

A Itàlia on va néixer el neorealisme, el neorealisme és Itàlia, com la Magnano com De Sica, com la *dolce vita* i també, naturalment com Mussolini o *El Padrí*. La circulació i el *Lladre de bicicletes*.

A estones, jo voldria ser italià. Sobre tot quan les coses van malament perquè allí poden esquarterar-te al mig de la Plaça

però sempre hi ha una dona a la que li cau una llàgrima. A Espanya et deixen al mig de la Plaça. "Lo han descuartizado, algo habrá hecho". A Italia et recullen et donen un glop de vi, algú fa el senyal de la creu i diuen *smembrato, povero...*

I deixada anar tota la meua admiració per Itàlia, conclourem que el tal Salvini és amic de Vox. O sigui que no cal dir més i que algun dia al *povero* Saviano el trobaran en una cantonada o flotant en les aigües brutes d'un port de càrrega just un dia en que el tal Salvini estarà de viatge lluny del lloc dels fets.

La poesia no guanyarà mai als Salvini

del món. Però fa goig, encara que sigui dessagnant-te al mig d'una plaça, que tu no tens res a veure amb els Salvini que et denuncien quan li dius el que realment és. No cal pertànyer a la "vita mala" per ser un mafiós. Encara més, hi ha mafiosos molt més de fiar que un ex vicepresident i ex Ministre d'Exteriors italià.